

преструвала болна, ту са евявала предъ него съ расплаканы очи, а слугини тѣ ѿ увѣрявали Антонія, че тя навѣрно ще умре, ако той престане да ѿ обича и са върне при Октавія, която му станѣла жена, ужъ по хитра Октавіанова смѣтка. Тѣй тя внушила на Антонія недовѣріе къмъ най благородна та отъ женытѣ, — и той малко по малко ѿ забравилъ: сѣко добро движеніе на сърце то му было заглушавано съ упоенія та на удоволствія та, въ които постоянно го държала египетска та царица. Той направилъ за царѣе двама та Клеопатривы сынове и имъ подарилъ, въ ожиданье на бѣдуще то, провинциитѣ Сирія и Сицилія. Съ туй той възбудилъ крайно неудоволствіе въ римскія народъ. Октавіанъ, като сѣгледалъ туй, тозъ часъ обвинилъ Антонія предъ народа. Антоній былъ обѣвенъ за непріятель на отечество то; на Клеопатра была обѣвена война. Съ радость давала тя пары и кораби, за да не са отдѣля отъ Антонія, и го убѣдила най послѣ да испѣде изъ дома си, въ Римъ, своята достойна жена. Октавія излѣзла съсъ сълзы; сички тѣ си дѣцата зела съсъ себеси, а слѣдъ смъртъ та на Антонія и Клеопатра, пріела и тѣхны тѣ дѣца, и съ добро въспитаніе направила ги почетны, добродѣтелны гражданы.

4.

Антоній и Клеопатра излѣзли съ флота си срѣщо Октавіана; при *Акціумъ*, въ Адриатическо то море, станѣло сраженіе то (на 31 г. до Р. Х.). При сичка та неудобоподвижность на кораби тѣ, Антоніевы тѣ войны са сразявали мъжественно, но тутакси, средъ нерѣшена та ёще битва, Клеопатра дала повелѣніе на свои тѣ кораби да отплуватъ у тѣхъ си. Антоній послѣдовалъ подыръ ѿ; храбры тѣ войны, въ распаянье то на боя, тозъ часъ не сѣгледали отсѣтствіе то на полководеца си и храбо са били до самыя вечеръ, но най послѣ са предали на Октавіана. Сухопѣтна та войска, която могла бы съ побѣда та си на сухо, да заличи поразеніе то на море, съ нетърпѣніе ожидала Антонія; но въ теченіе на